

Booze Klaar.

Er leefde eens, maar het is zoo lang geleden,
Dat 'k niet meer weet wanneer het was en waar,
Een arme boer, wiens vrouw, een echt dragonder,
Door heel het dorp genoemd werd « Booze Klaar. »

Heur grootst vermaak bestond in hem te kwellen ;
De stakker had geen rust bij dag of nacht ;
En vroeg hij iets, dan mocht hij vast verwachten,
Dat 't tegendeel ten uitvoer werd gebracht.

Op zekren dag, bij 't heengaan naar den akker,
Sprak hij : « Ik keer te middag weer van 't veld.
Ge hoeft me dus mijn noenmaal niet te brengen,
Want 'k ben vandaag op warmen kost gesteld. »

Op 't middaguur verscheen met groote stappen
De vrouw op 't veld ; de spijzen waren koud.
De man zei niets, daar hij niet hield van kijken,
En zette zich op eene bussel hout.

Niet ver vandaar, naast eenige oude muren —
Er had voorheen een ridderslot gestaan —
Was er een diepe waterput gelegen ;
Het deksel was vermolmd en half vergaan.

Terwijl ons boerken bezig was met slikken,
Sprak hij : « Zeg, Klaar, ga nu maar naar ons hut ;
'k Zal pot en pan van avond medebrengen... »
« Ik ga, zei Klaar, wat zitten op dien put ! »

« Ach, doe het niet, ze zijn zoo rot die planken. »
Het booze wijf deed echter heuren zin ;

Zij zette zich op 't brooze deksel neder...
Een doffe krak — Pardaf! — Ze lag er in!

De diepe put versmoorde hare kreten ;
Bij de oop'ning zelfs vernam men geen geluid !
Ons boerken zei : « Nu ben 'k van haar ontslagen !
Neen, voor geen geld haal ik er haar nog uit ! »

En blij te moede ging hij weer aan 't spitten
Tot de avond viel en zelfs veel langer nog !
Zijn zoontje kwam hem halverwege tegen
En vraagde : « Vader, waar blijft moeder toch ? »

« Och, 'k weet het niet ! Houdt gij zoozeer aan moeder,
Die iedren avond u zoo weenen doet ? »
« Dat 's waar, maar 'k slik dan altijd mijne tranen,
Dan schuift mijn drogen boterham zoo goed ! »

« Dus zoudt ge, kind, uw moeder wel zeer missen? »

« O zeker! Wist ik nu maar waar zij toeft! »

Toen had het boerken spijt, dat hij geen pogen
Om zijne vrouw te redden had beproefd.

Vast overtuigd dat zij nog wel zou leven,
Daar booze vrouwen steeds het taaiste zijn,
Nam hij 't besluit van naar den put te keeren
Des anderdaags bij d'eersten schemerschijn.

Hij sliep dien nacht als op een bed van rozen ;
Door snauw noch stoot werd zijne rust verstoord!
De zon stond hoog toen hij met loome schreden
Ten akker toog met eene lange koord.

Alvorens hij het zeel begon te ontrollen,
Bracht onze held de handen aan den mond

En zij sloeg heur knokklike armen
Prangend om des jonglings borst, (bladz. 8)

En riep : « He, Klaar, beloof nooit meer te kijken,
Beloof, en 'k haal u weder op terstond ! »

Geen antwoord steeg er uit de donkre diepte.
« Verdraaid, » sprak 't boerken, « dat is de eerste maal
Sinds jaren dat ik 't laatste woord mag hebben ! »
Hij riep nog eens, doch kreeg alweer geen taal.

Een pooze stond de sukklaar te verzinnen,
Dan, eindelijk, raapte hij zijn moed bijeen,
Ontrolde 't zeel en bond een steen aan t' einde
En liet het, zuchtend, langzaam naar beneèn.

Daar voelde hij dat 't einde werd gegrepen.
Hij nam het touw met beide handen vast
En ging alsdan uit al zijn macht aan 't trekken.
« Wel, wel » dacht hij, « 'k verwachtte zwaarder last ! »

Dat komt misschien omdat zij zonder eten
Zoolang daaronder reeds gezeten heeft,
Ofwel zich klemt met hare sterke vingren
Aan hoek of steen, terwijl zij opwaarts zweeft.

Maar ziet, daar liet de man de koord ontglippen ;
Een kreet van schrik ontvlood aan zijnen mond...
Het was zijn Klaar niet, die hij zag verschijnen !...
Een dwergje was 't, dat eensklaps voor hem stond.

Zeer oud en grijs, droeg 't ventje lange haren
En ooren ook, en ging geweldig mank.
't Ontdekte zich, boog lachend voor hem neder
Terwijl zijn piepend stem'ken klonk : « Heb dank ! »

« Wie zijt ge ? » riep de landman vol verbazing.
« 't Is de eerste maal, voorwaar, dat 'k u aanschouw ! »

Wat deedt ge daar en wat is er geworden
Van Klaar ? Komaan, vertel me van mijn vrouw ! »

« Ik ben een duivel, lijk ge wel kunt merken
Aan mijn fatsoen, » sprak 't ventje heel beleefd.
Een arme duivel, die in vreë daaronder
Sinds eeuwen met zijn zeven broeders leeft !

Maar gistren, dag van onheil en ellende,
Viel, lijk een bom, een vrouw met groot gerucht
In onzen put, en aanstonds ging ze aan 't kijken !
Mijn broeders togen allen op de vlucht.

Ik, kreuple duivel, kon zoo ras niet vlieden ;
Ze greep mij aan en 'k bleef in hare macht !
Zij tierde en sloeg ! Zie eens, wat blauwe vlekken !
Mijn haren grijsden in dien enklen nacht !

En ze is ùw vrouw? En gij, gij kwaamt haar redden?
Aan zooveel domheid heb ik nooit geloofd!
Dat kwaad serpent ligt u nog aan het harte?
Smijt weg die koord! Zeg vriend, waar staat uw hoofd!»

« Och, » zei de boer, « 'k kan u geen ong'lijk geven!
Zij maakte mij het leven tot een hel;
Maar ben 'k haar kwijt, wie zal voor 't huis dan zorgen
En koken, want ik ken niets van dit spel? »

« Is 't anders niets? Laat dat aan mij maar over:
Dees tooverroede helpt u uit den druk »
Sprak 't duiveltje, « zoo kan 'k uw dienst vergelden!
Neem aan, zij brengt u rijkdom en geluk! »

Hij gaf den boer een kostbre tooverroede
Doch voegde er bij: « Slechts éénmaal werkt heur kracht,

Onthoud dat wel! En nu, mijn vriend, laat hooren
Uw hartewensch — hij wordt terstond volbracht! »

Het boerken stond een oogenblik te peinzen
En sprak daarna: « Ik wensch dan voor mijn deel
Daar op de plaats van die vervallen muren,
Zoo 't mogelijk is, een splinternieuw kasteel,

En verder nog een leger knechts en meiden,
Die allemaal mij onderdanig zijn;
Een keukenmeid, die lekkre spijs kan koken!...
Een kist vol goud en honderd vaten wijn! »

« Dat 's al? Heel wel! » sprak toen het hinkend dwergje.
« Raak met uw roe die muren even aan. »
Dat deed de boer. Eer hij tot drij kon tellen
Zag hij 't kasteel daar plotsling voor zich staan.

« Wel sakkerloot! » zoo riep hij opgetogen.
« Zoo staat er vast geen enkel in de stad!
Wie had gedacht dat Klaar, mijn huisdragonder,
Door elk gevreesd, toch zooveel waarde had?

Ik ben thans rijk en hoef niet meer te werken
Gelijk een slaaf, dat 't zweet me drijft van 't lijf!
'k Ben thans alleen, en hoef niet meer te vreezen
Voor stomp of stamp als 'k 's morgens liggen blijf!

Ik zal voortaan geen kouden kost meer eten,
Mijn dorst verslaan met water uit de beek!
Met fijn gebraad en wijn zal 'k 't buikje vullen
Van af 't begin tot 't einde van de week!.

In dolle pret sloeg 't boerken eenen flikker
En riep: « Heer dwerg, ge zijt een ware vrind!

Kom meê met mij, we gaan eens dapper feesten
Met 't fijnste, wat ik in mijn kelder vind!»

« Neen, brave man » was 't antwoord van het oudje,
« Ik drink nooit wijn, ik krijg er maagpijn van;
En dan, 't is ons verboden van te feesten
Met menschenkindren, neem 't niet kwalijk, man!

Doch vóór we scheiden wil ik u wat zeggen:
Ik ben het beu te leven in een put.
'k Wil me ook een slot, precies lijk 't uwe bouwen
Ginds naast de beek, ter plaatse van uw hut!»

« Dat 's goed bedacht! » verklaarde 't boerken vreugdig
« 'k Kom iedren dag, gebuur, bij u aan boord!.. »
« Neen, » sprak de dwerg, « wanneer ik daar zal wonen,
Ontsluit ik voor geen sterveling de poort! »

Daar bleef het bij en 's anderdaags verrees er
Een slot, gelijk aan dat van onzen held.
't Bleef dag en nacht voor iedereen gesloten ;
Bewaarheid werd wat 't dwergje had voorspeld.

Men zag er nooit geen enkel levend wezen,
Men hoorde er nooit het allerminst gerucht ;
Geen enkel raam zag men door 't duister oogen ;
De nachtuil zelfs vermeed het in zijn vlucht.

Op 't ander slot daar ging het steeds heel lustig ;
Ons boerken maakte zich het leven zoet.
Zijn buik werd rond van 't smullen en van 't drinken,
Hij droeg fluweel en een bepluimden hoed.

Hij sliep zoolang 't zijn hartje maar kon lusten
En vóór hij opstond was 't ontbijt reeds gaar.

« Raak met uw roe die muren even aan ». (bladz. 25)

Hij reed te paard en was verzot op jagen
En dacht niet meer aan zijne booze Klaar!

De zaak kwam eindelijk ook den vorst ter oore ;
Op zeeuren dag verscheen hij op 't kasteel.
Men vierde er feest, de wijn blonk in de schalen
En luide zong de lust'ge minnestreel.

De vorst beval den gastheer te vertellen
D' historie van zijn wonderbaar geluk.
Dat deed ons boerken zonder ommewegen ;
Geen enkele strikvraag bracht hem van zijn stuk.

De vorst keek peinzend door het open venster
En zei, nog vóór zijn gastheer had gedaan :
« Aler ge voortgaat, wil ik u iets vragen :
'k Zie daar een slot, precies lijk 't uwe, staan !

Behoort het u of wie is er de meester?
Ik reed er langs en 't scheen mij onbewoond;
'k Zag geen banier op zijne hooge tinne,
Terwijl de poort geen wapenschild vertoont!»

En toen ging onze held weer aan 't verhalen
Van 't manke dwergjes zonderling besluit.
De vorst rees op en sprak in dezer voege:
« Een dwerg-vassaal? Het ventje moet er uit!

'k Verlang dit slot voortaan « mijn slot » te heeten!
Beproof nog eens de kracht der tooverroê!»
Een siddring voer den gastheer door de leden:
« Heb meelij, Heer, verlang niet dat ik 't doe!

Gedenk, ik heb aan hem mijn heil te danken,
En dan, de roe verloor haar wonderkracht!»

Maar 't antwoord klonk: « Hier baat geen bidden!
Ik ben uw vorst, dus neem u wel in acht!

Wie mij weerstaat, dien laat ik fluks onthoofden!
Uw leven hangt hier aan een « Ja » of « Neen »!
« Dat 's heel probaat om iemand te overtuigen »
Dacht onze boer; « maar 'k vind het toch gemeen! »

« Welnu, beslis! » klonk 't weder ongeduldig,
Ik laat u kiezen om den ridderslag
Van mijne hand of die des beuls te ontvangen!... »
'k Stem toe, mijn vorst, doch schenk me een enklen dag»

« Geen dag, geen uur! — 'k Verleen u vijf minuten!
Ik tel ze na, het uurwerk in de hand! »
De slotheer liet zijn hoofd voorover zinken
En hield het met zijn vingren vast omspannd.

Reeds vier minuten waren heengevloden ;
Daar slaakte plots de boer een vreugdekreet,
Sprong recht en riep : « Eureka ! 't Is gevonden !
Ja, ja, mijn vorst, ik heb het middel beet !

'k Behoef daartoe slechts vijftig zwaar kanonnen
Geladen met los poeder, anders niet ! »
De vorst keek aardig op en vroeg verwonderd :
« Ge zoudt hem doen verhuizen door geschiet ? »

« Door 't schieten, neen ! » sprak nu het sluwe boerken
« 't Is een geheim, dat ik niet verklaren mag ! »
« Heel wel ! vandaag nog zal 'k 't geschut doen halen ! »
En inderdaad, het was er nog dien dag.

Men stelde 't op, vlak voor 't kasteel van 't dwergje ;
De kanonniërs onstaken hunne lont ;

Ze vuurden op een teeken van het boerken
Vijf stukken af, bijna terzelfder stond.

Doch niets verroerde er op de hooge muren.
Geen deur of raam bewoog er op het slot !
Diep zuchtend gaf de boer een tweede teeken
En vijf kanonnen donderden hun schot.

't Was weer om niet ! 't Bleef alles stil daarbinnen ;
De vorst riep boos : « Dat is een flauwe klucht !
Mijn kostbaar kruit zoo nutteloos verschieten,
Ik duld het niet ! » De boer liet zucht op zucht.

Ten einde raad deed hij de veertig stukken
Die overbleven, plaatsen voor de poort...
Ze brandden los ! De slag deed d' omtrek daavren,
En mijlen ver in 't land werd hij gehoord.

Dat hielp! De zware poort krijschte op haar hengels
De dwerg verscheen in zijnen slaapjapon
En vroeg heel kwaad: « Wat is dat voor een leven?
En wat beduidt dat schieten met 't kanon? »

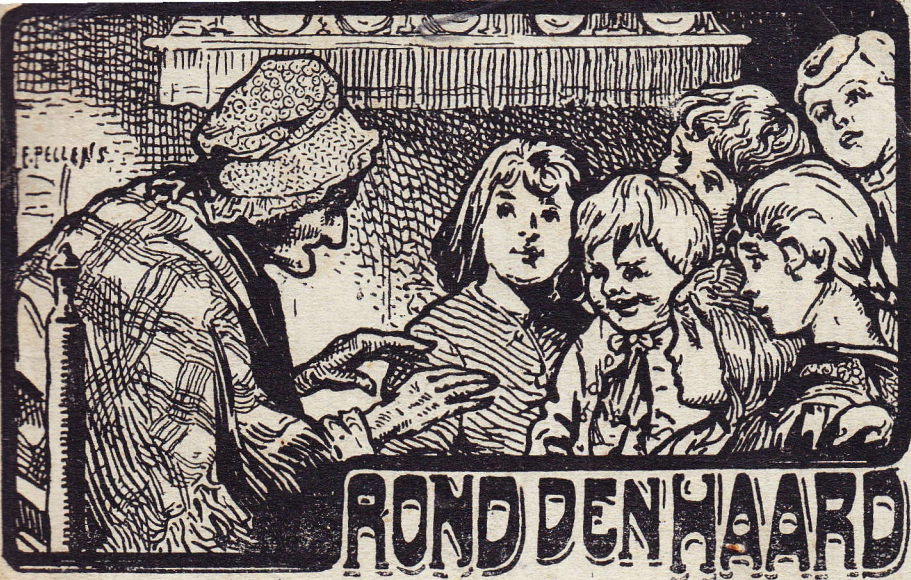
Nu trad de boer het ventjen ijlings tegen
En fluisterde hem zachtjes in het oor:
« Mijn wijf is hier! Het waren welkomstschoten!... »
« Ach! » riep de dwerg, « dan trek ik er van door! »

Wat ongeluk! ik ga me gauw verstoppen
Heel ver van hier, waar zij mij niet ontdekt!
'k Beklaag u, vriend, maar 'k kan u niet meer helpen
Zie dat ge u heelhuids uit haar klauwen trekt! »

Hij hinkte heen... Men zag hem nooit meer weder;
De boer werd graaf... Ziet, vrienden, was het waar,
Dat inderdaad zoo'n dwergjes er bestonden,
Dan wou ik ook een wijf lijk Booze Klaar!

Berijmde Sprookjes

door C. DE KINDER

LODEWIJK OPDEBEEK
BOEKHANDELAAR-UITGEVER
ANTWERPEN
1904

Rond

 den Haard

BERIJMDE SPROOKJES

* * * * * DOOR

C. DE KINDER * * * *

ANTWERPEN

LOD. OPDEBEEK

ST WILLEBRORDSSTRAAT 57

1904

Inhoudstafel

Vrouw Pest	5
Booze Klaar	15
De Kramer en de Slang	37
De Koning en de Ezel	51
De Wonderlier	62

